

Milan, pro všechny. Pětašedesátiletý, kostkovaně flanelový vdovec, v chladných měsících zapnutý až ke krku, za tepla uvolněný na dva spodní knoflíky.

Příbuzenstvo ho takovými košilemi zásobuje často. Bývají odměnou, neboť Milan je řemeslně zručný, pro rodinu by se rozdal – jen lehce vyvádí z míry tím, že on sám neděkuje. Za nic a nikomu. Váš darovací akt a upřímné Milane, moc díky! nabere charakter pingpongového míčku, který nenašel protihráče; chvíli poskakuje po podlaze, načež se odkutálí do kouta. Možná tím směrem sklopíte oči, ne však Milan: ten stále civí na vás, nemrká, a tak zvláště, trhaně se uculuje. Cukají mu koutky úst, přičemž převažují stahy do neutrálního, až neživého výrazu.

I dnes to udělal. Možná je nás tady na sešlosti o jednoho víc.